

HOOFDSTUK 1

DE ONTMOETING

*‘Er is geen grotere misleiding dan te geloven dat je
immuun bent voor bedrog.’*

Nassim Nicholas Taleb

Op een donkere dinsdagavond, 19 maart 2024, klonk zachte muziek via Spotify terwijl buiten de regen tikte. De vertrouwde klanken mengden zich met het getik op de ramen en waren kalmerend, bijna troostend. Die avond zat ik in de woonkamer van ons appartement in Antwerpen. We hadden net samen gegeten. Britt was nog bezig in de keuken. Ik keek naar haar terwijl ze bezig was. Haar bewegingen waren vanzelfsprekend, vertrouwd. We waren tien jaar samen en inmiddels met elkaar getrouwd. We hadden elk kinderen uit een vorige relatie. Er waren geen grote zorgen, geen conflicten die ons achtervolgden. We deelden de droom van een eenvoudiger leven, een leven waarin niets meer moest en waarin ademruimte centraal stond.

Ik scrolde gedachteloos door mijn telefoon, meer uit gewoonte dan uit interesse. Moe van een drukke dag liet ik mijn gedachten afdwalen terwijl ik zocht naar voorbeelden van tiny houses in Spanje. Ik verloor mezelf in beelden van compacte houten huizen, zonnepanelen

op daken, waterfiltersystemen en regenopvangbakken onder terrasplanken.

Het was geen willekeurige zoektocht. Enkele maanden eerder hadden we in La Canalosa, middenin de Spaanse bergen, een stuk grond gekocht. Daar wilden Britt en ik een zelfvoorzienend tiny house bouwen. Alles zou autonoom moeten functioneren: eigen elektriciteit, wateropvang, een zuiveringsstation. Een leven zonder afhankelijkheden, in harmonie met de natuur.

De dag liep op zijn einde. Ik zat nog wat na te denken, toen plots – iets na acht uur – een melding op mijn scherm verscheen: ‘Hi, mijn naam is Tiffany Ivanov. Ik hoop dat ik je niet stoort. Ik heb jouw contactgegevens gevonden en ik zou graag België bezoeken. Kan jij mij hierbij helpen?’

Een WhatsAppbericht in het Engels van een onbekend nummer. Landnummer 44, het Verenigd Koninkrijk. Geen gedeelde contacten. Geen enkele aanwijzing hoe deze persoon aan mijn gegevens was gekomen. Mijn eerste reactie was twijfel. Dit soort berichten kreeg ik wel vaker. Meestal was het spam of waren het mislukte pogingen tot oplichting. Normaal zou ik zoiets meteen negeren of verwijderen. Maar om de een of andere reden bleef mijn duim hangen boven het scherm.

Ik keek nog eens naar het bericht. De toon was beleefd, niet opdringerig. Geen vragen over geld, geen schreeuwerige beloftes. Alleen een vriendelijk verzoek. Maar waarom zou iemand die ik niet kende mij uit het niets benaderen?

Ik legde mijn telefoon naast me op de bank en probeerde het bericht te vergeten. Dit was niets. Spam. Maar toen ik ging slapen bleef het bericht in mijn achterhoofd hangen. Vraag me niet waarom.

De volgende morgen, aan de ontbijttafel, pakte ik mijn telefoon weer op. Ik opende WhatsApp en staarde naar het bericht. De woorden waren simpel, maar ze leken meer gewicht te dragen dan ze zouden moeten.

Een nieuwe gedachte kroop mijn hoofd binnen. Wat als het echt iemand was die gewoon hulp nodig had? Een toerist misschien. Iemand die België wilde bezoeken en toevallig op mijn nummer was gestuit. Toch bleef de twijfel knagen. De wereld was niet zo simpel. Deed ik er goed aan dit te negeren, of zou een kort antwoord onschuldig genoeg zijn? Later die ochtend, met frisse ogen, keek ik opnieuw naar het bericht. Britt was al naar haar werk en ik was alleen, bezig met wat administratief werk. Ik had nog steeds niet gereageerd. Misschien moest ik gewoon vragen wie ze was en hoe ze aan mijn nummer kwam. Dat kon geen kwaad, toch?

Ik tikte een kort antwoord:

‘Dag Tiffany, ik weet niet goed hoe je aan mijn nummer bent gekomen. Waarom wil je naar België komen?’

Binnen enkele minuten kreeg ik een reactie:

‘Goeiemorgen, excuses als dit onverwacht komt. Ik heb je nummer gekregen via mijn secretaresse, die jouw gegevens heeft gevonden. Zij omschreef jou als een betrouwbare persoon. Ik wil België bezoeken voor mijn werk en zou graag wat advies krijgen over België en het ondernemerslandschap. Kan jij daarmee helpen?’

Haar bericht klonk beleefd, bijna professioneel. Geen rare vragen, geen verzoeken die alarmsignalen deden afgaan. Ik las het nog eens en dacht na. Omdat ik altijd op zoek was naar nieuwe professionele uitdagingen, speelde ik even met de gedachte dat er via dit kanaal misschien wel interessante kansen konden opduiken.

Nieuwsgierigheid begon zich echter te vermengen met argwaan. Ik had geen reden om te geloven dat dit een poging tot oplichting was, maar ook geen reden om te geloven dat het oprecht was. Dus waarom bleef ik ermee bezig?

Ik besloot haar nog één vraag te stellen, alvorens ik er verder op in zou gaan:

‘Interessant! Via wie heeft je secretaresse mijn gegevens gevonden?’

Haar antwoord liet op zich wachten. Het bericht kwam onverwacht.

‘Oh, dat is een vriend uit een zakelijke chatgroep. Hij zei dat je vriendelijk en behulpzaam bent. Sorry als dit raar overkomt!’

Meer was het niet. Geen naam, geen begroeting, geen context. Alsof ik midden in een gesprek viel dat ergens anders al was begonnen. Alsof zij me aan de rand van haar wereld uitnodigde om, heel even, naar binnen te kijken.

De woorden hadden iets luchtigs, achteloos bijna. Maar juist daardoor bleven ze hangen. Er klonk vriendelijkheid in door, nieuwsgierigheid misschien zelfs, maar geen opdringerigheid. Ze liet ruimte. Voor interpretatie, voor afstand en tegelijk ook voor toenadering. Die laatste zin – ‘Sorry als dit raar overkomt’ – werkte als een ontsnappingsluik. Ze hoefde niets. En toch stond er nu iets open.

Ik las het bericht opnieuw. De eenvoud van het bericht, het vage verwijzen naar een ‘vriend’, de zorgvuldig gekozen bewoordingen. Alles klonk alsof het toevallig was, maar het voelde ook alsof het een doel had. Een hengel die achteloos wordt uitgeworpen, maar wel in de juiste richting geworpen.

Er ging iets warms door me heen. Een flikkering van nieuwsgierigheid, gemengd met een gevoel dat ik al een tijd niet meer had gevoeld. Geen verliefdheid, geen opwinding, maar iets wat daar stilletjes aan verwant was. Wie was dit? Waarom ik? Wat bedoelde ze met ‘vriendelijk en behulpzaam’? En waarom voelde dit kleine bericht als een beloning?

Ik had het kunnen negeren. Ik had het bericht kunnen verwijderen, mezelf kunnen toespreken dat dit nergens toe zou leiden. Maar dat deed ik niet. Iets in mij bleef hangen bij haar woorden. Niet omdat ze te veel vroegen, maar juist omdat ze zo weinig vroegen. Er zat geen druk op. Het was enkel een kier. En ik voelde mezelf de deur zachtjes openduwen.

Misschien was het de timing. Misschien had ik net op dat moment behoefte aan iets nieuws, zoals ik tijdens mijn hele leven wel vatbaar was voor nieuwe uitdagingen en kansen. Een onverwachte stem die afweek van het gebruikelijke ritme van de dag. Een klein mysterie dat

zich zomaar aandient, zonder verplichting, zonder betekenis – en toch iets raakt.

Ik vertelde niets aan Britt. Waarom zou ik ook? Het was onschuldig. Een onbekende die een vriendelijk bericht stuurt. Dat gebeurt wel vaker. En het was geen geheim. Tenminste, dat praatte ik mezelf aan. Er was niets gebeurd. Geen dialoog, geen belofte, geen grens overschreden. Toch voelde het alsof ik iets voor me hield. Niet omdat het moest, maar omdat het vanzelf zo ging. Alsof zich ergens diep vanbinnen een klein scheurtje had gevormd. Niets groots. Geen barst, geen breuk. Eerder een scheurtje dat amper zichtbaar was, maar waarvan ik wist dat ze er zat.

Ik besloot om voorlopig niet te antwoorden. Niet antwoorden voelde als controle. Alsof ik aan het roer stond. Alsof ik koos voor afstand. Maar ergens wist ik ook: wie iets bewaart, geeft het bestaansrecht. En iets in mij had dat bericht bewaard.

Tiffany gaf niet op. In de dagen die volgden stuurde ze korte berichten. Vriendelijk van toon, nooit opdringerig. Ze vroeg hoe mijn dag verlopen was, vertelde over het weer in Londen, over een nieuwe levering stoffen voor een van haar winkels. Alsof ze terloops haar leven met me deelde. Haar woorden hadden iets lichts, iets vloeiends. Elk bericht leek moeiteloos de brug te slaan tussen onbekenden die elkaar al half hadden ontmoet.

Ze vertelde me dat ze in Londen woonde en dat ze in warenhuis Harrods een aantal winkels uitbaatte. Geen grootspraak, geen details die bedoeld waren om te imponeren. Eerder een vaststelling. Langzaam begonnen mijn twijfels te vervagen. Misschien was het toch geen toeval dat ze mij had gevonden. Misschien was dit gewoon iemand die oprecht geïnteresseerd was. Iemand die, net als ik, iets zocht wat nog geen vorm had. Misschien, dacht ik, konden we iets voor elkaar betekenen.

Ik begon berichten terug te sturen. Eerst kort. Eén zin, een losse opmerking, een vraag. Dan iets langer. Een gedachte. Een stukje van mijn dag. Het voelde onschuldig, alsof ik gewoon een verre kennis leerde kennen. Iemand die me niets vroeg, maar aan wie ik toch iets kwijt wilde.

Vanaf dat eerste bericht groeide ons contact. Wat begon als korte uitwisselingen, werd al snel een dagelijkse stroom van woorden. In het begin bleven de gesprekken oppervlakkig, bijna beleefd. Maar naarmate de dagen verstreken, werden ze persoonlijker. Intiemmer ook, zonder dat het uitgesproken werd.

Tiffany vertelde over zichzelf. Over haar jeugd. ‘Ik ben geboren in Zuid-Korea,’ schreef ze. ‘Maar na de scheiding van mijn ouders ben ik met mijn moeder in 2012 naar Londen verhuisd. Mijn oom, een succesvolle zakenman, heeft ons geholpen. Dankzij hem kon ik studeren en later investeren in een aantal winkels bij Harrods.’

Ze gaf details. Precieze, bijna tastbare beschrijvingen van haar leven, haar werk, haar familie. Alsof ze met zorg haar bestaan voor mij schilderde, laag voor laag.

‘Ik begin mijn dagen altijd met meditatie en yoga,’ schreef ze op een donderdagochtend. ‘Dat helpt me gefocust te blijven. Daarna werk ik een paar uur in mijn bedrijven, voornamelijk financiën. Later op de dag probeer ik tijd vrij te maken om met vrienden te lunchen of iets actiefs te doen. Mijn oom heeft me geleerd om discipline en evenwicht in het leven te hebben.’

Ik las haar berichten met groeiende interesse. Er zat ritme in, structuur, sereniteit. Ze schilderde een leven dat succesvol was, maar ook zacht. Doelgericht, maar niet gejaagd. Er zat iets in wat ik herkende of misschien wat ik miste. Een evenwicht dat me op dat moment ver weg leek.

Langzaam gleed ik in een gesprek dat aanvoelde als iets nieuws dat ik nog niet kende. Warm verlicht, niet bedreigend, maar wel verleidelijk in zijn onbekendheid.

Ik dacht vaak: ik kan hier op elk moment mee stoppen.

Maar ik deed het niet.

‘Wat doe jij voor werk?’ vroeg ze.

Ik vertelde over mijn loopbaan: hoe ik meerdere bedrijven had opgericht, waarvan ik er twee succesvol had verkocht. Ik had nu nog een adviesbureau. Daarnaast gaf ik zes uur les per week op een middelbare school in Antwerpen. Intussen was ik 66 jaar. Ik woonde met Britt in haar appartement in Antwerpen. Samen hadden we in Frankrijk een vakantiehuis, Le Grand Courtiou, en in Spanje een appartement en de bouwgrond voor een tiny house.

‘Wauw, dat is echt bewonderenswaardig! Je hebt een leven opgebouwd waar veel mensen van dromen. Je lijkt me iemand die vol passie en visie leeft.’

Haar woorden gaven me een gevoel van erkenning. Het was lang geleden dat iemand buiten mijn directe omgeving zo sprak over wat ik had opgebouwd. Britt kende mijn rusteloosheid, mijn kinderen zagen mij vooral als ondernemer en mijn vrienden namen mijn drang naar een volgend project als vanzelfsprekend. Maar Tiffany sprak er niet kritisch of vragend over. Ze maakte er een deugd van.

Precies in haar erkenning lag haar aantrekkingskracht. Waar ik bij mezelf soms twijfel en tekorten voelde, bood zij bewondering. Wat in mijn ogen vaak aanvoelde als een onstilbare honger naar meer, noemde zij passie. Wat ik zelf soms als onrust ervoer, zag zij als visie.

Toch begon ik me meer en meer ongemakkelijk te voelen. Niet alleen naar Britt toe, maar ook in mijn dagelijks leven. Ik kon Tiffany's berichten alleen beantwoorden als het mij uitkwam. Tijdens mijn werk met klanten moest ik steeds oppassen. Ik antwoordde tijdens pauzes, of als ik onderweg was van de ene meeting naar de andere. Mijn aandacht verschoof, zonder dat ik het doorhad.

Ook begonnen we foto's uit te wisselen van Londen en Antwerpen. Ook stuurde ze regelmatig foto's van zichzelf. Een mooie vrouw. Discreet en stijlvol. Ik begreep niet waarom zij mij had uitgekozen voor dit contact. Waarom zou iemand zoals zij interesse hebben in mij?

Al snel begon mij een bepaalde structuur op te vallen. Ze stuurde altijd berichten vanaf elf uur 's ochtends en nooit later dan negen uur 's avonds. Op zondag was ze nooit bereikbaar.

'Op zondag ga ik altijd met mijn moeder en oom naar ons buitenverblijf. We nemen dan tijd voor elkaar, zonder afleiding. We vinden familie erg belangrijk en nemen dan ook tijd om samen te zijn. We zijn heel close met elkaar en we helpen elkaar waar we kunnen.'

Het klonk logisch. En aangezien ik familie altijd had gemist, voelde ik een zekere jaloezie. Dit was iets wat ik ook graag in mijn eigen leven had willen ervaren. Mijn familiebanden waren nooit bijzonder hecht geweest, eerder functioneel. Bij Britt was dat niet anders. We deelden dat gemis. Samen hadden we het er dikwijls over dat dit zo spijtig was. Naar onze eigen kinderen toe probeerden we er alles aan te doen om er voor hen te zijn. Wat niet altijd even gemakkelijk was. Doordat we elk een vorige relatie hadden gehad, moesten we hier harder ons best voor doen.

Soms was Tiffany niet te bereiken, maar ik stelde mezelf gerust. Iedereen heeft momenten dat hij niet bereikbaar is. Toch begon ik na een bepaalde tijd een zekere ongerustheid te voelen als ze niet direct antwoordde. Zelfs in deze prille beginfase maakte ik me zorgen, maar een subtiele aantrekkingskracht had zich van mij meester gemaakt.

De berichten bleven binnenkomen, elke dag gemiddeld twintig. Wat in een eerste fase eerder oppervlakkig was, groeide uit tot diepgaande gesprekken over het leven. Ze vroeg me naar mijn visie op werk, succes, geluk en uiteindelijk ook naar mijn relatie.

'Ik voel echt dat jij een man bent met sterke waarden. Jij weet wat je wilt en hebt het leven opgebouwd zoals jij dat wilde. Dat inspireert mij.'

‘Je zegt dat je je carrière afbouwt, maar ben jij iemand die ooit echt zal stoppen met bouwen?’

Die laatste vraag raakte iets in mij.

Was ik iemand die ooit echt zou stoppen met bouwen?

Het gesprek kreeg een diepere laag. Haar vragen waren doordacht en ze leken perfect afgestemd op mijn gevoelens en onzekerheden. Het voelde alsof ze exact wist hoe ze me moest raken. Ze liet ruimte voor reflectie, stelde prikkelende vragen en gaf me het gevoel dat ik echt begrepen werd.

Op een bepaald moment vroeg ik haar naar haar verleden. Toen ze over haar ex-man vertelde, veranderde haar toon. Ze vertelde dat hij door gokken veel geld had verloren en dat ze mishandeld was. Nu leefde ze al vijf jaar alleen en ze benadrukte dat ze geen man meer in haar leven wilde toelaten.

‘Ik heb geleerd om op mezelf te vertrouwen. Geen afhankelijkheid meer. Ik wil vrijheid.’

Het klonk krachtig, onafhankelijk, met een onderliggende kwetsbaarheid. Alsof ze verlangde naar iets wat ze zichzelf niet toestond.

Toen kwam ook haar vraag over mijn relatie.

‘En jij? Ben jij gelukkig in je relatie?’

Het was een schijnbaar onschuldige vraag, maar ik voelde de lading erachter. Hier lag de test. De grens tussen vriendschappelijk contact en iets wat verder kon gaan.

Ik antwoordde zonder aarzeling.

‘Ja, ik woon samen met Britt. Ik ben gelukkig met haar.’

Ik had het uitgesproken. Duidelijk. Zonder ruimte voor interpretatie. Ze reageerde begripvol. Zelfs enthousiast.

‘Dat is mooi. Liefde is iets kostbaars. Je bent een gelukkig man.’

Ze verzekerde me opnieuw dat ze geen bijbedoelingen had. Dat ze

gewoon blij was mij te hebben leren kennen. Haar woorden klonken oprecht. Geruststellend

Maar wat ik toen niet besepte, was dat dit het begin was van de grootste vergissing van mijn leven. Ik dacht dat ik de controle had. Dat ik wist waar de grenzen lagen. Maar wat begon met enkele vriendelijke berichten, groeide uit tot iets wat ik nooit had kunnen voorzien.

HOOFDSTUK 2

WIL JE MIJN VRIEND ZIJN?

*‘Vertrouwen wordt druppelsgewijs gewonnen
en in liters verloren.’*

Jean-Paul Sartre

De routine was nu duidelijk: elke dag, tussen elf en negen, stuurde Tiffany berichten. Soms uitgebreid, soms kort, maar altijd op een manier die ervoor zorgde dat onze conversatie nooit echt ophield. Ik voelde me inmiddels volledig verbonden met haar. Mijn dagen kregen een nieuwe dynamiek, een onzichtbare draad die me steeds strakker met haar verbond.

Ik begon een dubbelleven te leiden. Enerzijds was er mijn relatie met Britt, anderzijds de voortdurende uitwisseling met Tiffany. Intussen probeerde ik zo goed als mogelijk mijn werkzaamheden uit te voeren, maar het werd steeds moeilijker om alles gescheiden te houden. Ik voelde me regelmatig totaal verward. Ik wist diep vanbinnen dat dit niet goed was voor mij en mijn relatie, maar Tiffany wist me haar wereld in te trekken.

Naarmate onze gesprekken vorderden, werkte Tiffany hard aan het opbouwen van vertrouwen. Haar oom, zo vertelde ze, was aandeelhou-

der in verschillende bedrijven. Welke precies, liet ze in het midden. Ze bleef vaag, alsof details of namen te veel prijs zouden geven, of misschien ook omdat die details helemaal niet belangrijk waren voor het beeld dat ze wilde schetsen. Wat wel duidelijk werd, was dat hij veel invloed had. Zijn naam opende deuren, vooral in de financiële wereld. Ze hadden vooral contacten met investeerders uit Zuid-Korea, die via hem betrokken waren geraakt bij diverse projecten, zowel in Azië als in Londen. Hij was, in haar woorden, een man met connecties, iemand die je liever aan je zijde had dan tegenover je.

Na verloop van tijd begon ze steeds meer te delen over haar eigen verleden. Over de breuk tussen haar ouders, die haar als kind uit balans had gebracht. Over de leegte die daarop volgde en de eenzaamheid waarin ze zichzelf had leren handhaven. Haar stem kreeg een andere toon wanneer ze over haar oom sprak: zachter, oprechter. Alsof het masker even afviel. Hij had haar geholpen om opnieuw te beginnen in Londen, had gezorgd voor een appartement, een netwerk en vooral: een richting. Ze sprak over hem met een mengeling van bewondering en diepe dankbaarheid, bijna alsof hij haar redder was geweest. Hij leek de enige stabiele factor in een leven dat tot dan toe vooral uit onzekerheden had bestaan. Hij was een ondernemer pur sang, zei ze, iemand die niet opschepte maar ook niet bescheiden hoefde te zijn. Een man die op een gestage manier, met visie en discipline, een imperium had opgebouwd. Ze vertelde het op een manier die indruk maakte, alsof haar nabijheid tot hem haarzelf ook een zekere glans gaf. Alsof zijn macht ook een deel van haar identiteit bepaalde.

‘Hij heeft me geleerd hoe ik sterk kon zijn, hoe ik mijn eigen weg moest vinden,’ typte ze op een avond. Daarna volgde een zin die me even liet stilstaan: ‘Je doet me aan hem denken.’

In het begin wuifde ik die opmerking weg. Het voelde als een terloopse opmerking, een compliment zonder verdere lading. Maar naarmate de dagen verstreken, bleef ze het herhalen. Ze legde steeds vaker een link tussen mij en de man die haar leven had gevormd.

‘Mijn oom zegt altijd dat vertrouwen de sleutel is tot alles. Als je iemand echt vertrouwt, dan is alles mogelijk.’

Wat ik op dat moment niet beseftte, was dat ze langzaam maar zeker dezelfde vertrouwensband aan het scheppen was tussen ons. Ze vertelde me dat ze zich nooit echt veilig had gevoeld bij andere mannen. Ze kon met hen niet delen wat ze met mij wel deelde. Ze zei dat ik anders was. Dat ze zich voor het eerst sinds lange tijd begrepen voelde. Ik voelde me geveleid door haar woorden. Haar erkenning gaf me een diep gevoel van voldoening. Misschien was het haar kwetsbaarheid, haar oprechtheid, of de manier waarop ze me het gevoel gaf dat ik speciaal was. Hoe dan ook, ze raakte iets in mij.

Op een avond, na een reeks lange, persoonlijke gesprekken, kwam een onverwacht bericht.

‘Ik wil je iets vragen, maar ik ben bang voor je antwoord.’

Ik fronste. Wat zou ze bedoelen?

‘Vraag het maar,’ antwoordde ik.

Er viel een korte stilte. Alsof iets op het punt stond te kantelen.

Toen verscheen haar volgende bericht.

‘Wil jij mijn vriend zijn?’

Mijn adem stokte, alsof er plots iets scherp onder mijn huid gleed. De woorden waren eenvoudig, bijna kinderlijk, maar ze droegen een gewicht dat ik moeilijk kon plaatsen. Wat bedoelde ze precies? Ik wist instinctief dat dit geen flirt was, geen romantische uitnodiging, maar iets anders. Iets wat dieper ging. Een verzoek om nabijheid, om vertrouwen, misschien zelfs om loyaliteit.

Ik liet mijn vingers boven het toetsenbord hangen, aarzelend. De vraag was zo direct, zo ontwapenend, dat elke cynische reflex in mij werd uitgeschakeld. Ik typte traag, tastend.

‘Ik denk dat ik dat al een beetje ben, toch?’

Haar antwoord volgde bijna onmiddellijk, alsof ze alleen op bevestiging had gewacht.

‘Ja. En dat betekent veel voor me.’

Ik las het opnieuw. En nog eens. En hoewel het een digitale boodschap was, voelde het alsof haar woorden een warme, onzichtbare deken om me heen legden. Ik wist niet waarom, maar het raakte me. Alsof ik een rol kreeg toebedeeld die ik nooit had geambieerd, maar die ik toch – bijna zonder aarzelen – aannam. Een stille bevordering tot vertrouwen. Niet gevraagd, niet verwacht, maar onweerstaanbaar verleidelijk. Vanaf dat moment veranderde er iets. Niet luidruchtig, niet spectaculair, maar subtiel. Voor buitenstaanders was het onzichtbaar, maar voor mij was het voelbaar. Tiffany begon me meer toe te vertrouwen. Net zoals haar oom voor haar een anker was, bleek ook haar tijd in Zuid-Korea bepalend voor hoe ze zichzelf vormde. Ze vertelde mij persoonlijke verhalen, ingrijpende herinneringen aan het kind zijn, haar zoektocht naar houvast. Ze vertelde over het kind dat zich anders voelde, niet gezien, niet begrepen. Over dromen die te groot leken voor haar kleine wereld.

Zuid-Korea klonk als een hoofdstuk in haar leven, iets wat ze niet vaak opende, maar wat wel diepe sporen had nagelaten. Ze sprak over Seoul als een stad die nooit sliep, waar de neonlichten feller leken dan de zon en waar mensen zich haastten alsof hun bestaan ervan afhing. Ze vertelde hoe ze daar had geleerd zichzelf te verbergen in de massa – perfect opgemaakt, altijd beleefd, altijd glimlachend. En toch had ze zich daar, paradoxaal genoeg, voor het eerst een beetje vrij gevoeld.

Zuid-Korea was voor haar een leerschool geweest. Een plek waar discretie een deugd was, waar niemand haar vragen stelde, zolang ze paste in het decor. Ze sprak met respect over de discipline van de mensen daar, over de elegantie van de rituelen, maar er klonk ook iets weemoedigs in door. Alsof ze iets achtergelaten had wat niet helemaal van haar was, maar haar toch gevormd had.

‘Ik heb daar geleerd hoe je overleeft zonder je te hechten,’ zei ze eens. En ik voelde dat ze het meende.

Het was vreemd hoe ze tegelijk open en ongrijpbaar bleef. Ze deelde brokjes verleden met me, net genoeg om een beeld te schetsen, maar nooit het hele verhaal. Zuid-Korea, haar oom, haar jeugd – alles klonk als fragmenten van een mozaïek die ik met groeiende fascinatie probeerde samen te leggen. Maar hoe meer ik wist, hoe meer ik besepte dat ik haar niet kende. Misschien wel precies om die reden.

Met elke anekdote die ze met me deelde leek de afstand tussen ons kleiner te worden. Alsof wij samen iets deelden wat niemand anders kon begrijpen. Een geheime taal, geboren uit pijn en verlangen. En ik – goedbedoelend, oprecht – had geen idee hoe diep ik al zat. Ik had alleen het gevoel dat ik nu bij haar hoorde. Onherroepelijk.

Steeds vaker maakte ze opmerkingen over hoeveel ik voor haar betekende. ‘Met jou kan ik eindelijk mezelf zijn,’ typte ze op een avond. ‘Je begrijpt me op een manier die niemand anders doet.’

Ik merkte dat ik haar berichten begon te verwachten. Mijn dag voelde incompleet als ik geen bericht van haar had ontvangen. Soms betrapte ik mezelf erop dat ik mijn telefoon onbewust checkte, zelfs als ik wist dat het nog geen tijd was voor een bericht. De verbondenheid met Tiffany werd een constante, een onzichtbare keten die me steeds verder haar wereld in trok.

Op een dag vroeg ik naar ons leeftijdsverschil.

‘Tiffany, ik ben 66. Jij bent 39. We leven in totaal verschillende werelden.’

‘Leeftijd is maar een getal, toch?’ antwoordde ze speels.

‘Jawel, maar het bepaalt ook in welk stadium van je leven je je bevindt. Jij hebt nog zoveel toekomst. Ik ben op weg om mijn actieve leven af te bouwen.’

‘Misschien is dat net waarom ik me tot jou aangetrokken voel. Jij hebt de wijsheid en de rust die ik nodig heb in mijn leven.’

Ik vond dat een mooie gedachte. Maar ergens in mij zat nog steeds die twijfel. Waarom had een jonge vrouw als zij zoveel interesse in een man van mijn leeftijd?

Ze gaf me het gevoel dat ik uniek was, speciaal, iemand die haar begreep op een manier die andere mannen niet konden. En dat deed iets met me.

Britt wist nog steeds van niets. Niet omdat ik bewust iets had willen verzwijgen voor haar, maar in het begin was er gewoon nog niets te zeggen, niets wat de moeite leek om te benoemen. Het contact was vrijblijvend, onschuldig, dacht ik. Een gesprek. Zakelijk. Maar zonder dat ik het echt doorhad, verschoof er iets. Wat eerst een spel leek, werd een ritueel. Wat vrijblijvend was, werd verwachting. En wat ik vroeger zonder moeite zou hebben verteld, hield ik nu stil. Niet uit achteloosheid maar uit angst.

Toen ik eindelijk beseftte hoe diep onze online relatie al was, waren we een aantal weken verder. Een tijd van berichten, van digitale nabijheid, van intieme gedeeltes van het leven die ik niet meer met mijn vrouw deelde, maar met Tiffany. En toen kon ik het niet meer zeggen. Niet omdat ik geen woorden zou kunnen vinden, maar omdat die woorden de brug zouden opblazen tussen wat ik voelde en wie ik dacht dat ik was. Alles was al gecommuniceerd. Net als vroeger met mijn kinderen, niet in zinnen, maar in stiltes. In de keren dat ik mijn telefoon checkte terwijl mijn vrouw tegenover me zat. In de kleine afwezigheden. In het langzame, nauwelijks merkbare verdwijnen van mijn openheid.

Hoe kon ik uitleggen dat ik dagelijks contact had met een vrouw die ik nog nooit in levende persoon had gezien? Dat ik uitkeek naar haar berichtjes alsof ze me zuurstof gaven?

Ik hield van mijn vrouw. Dat dacht ik in elk geval, maar misschien hield ik meer van het idee van haar. Van de veiligheid die zij vertegenwoordigde, de geschiedenis, het gezin, de gewoontes die we deelden.

Maar tegenover Tiffany voelde ik iets anders. Iets rauwers. Iets wat op begeerte leek, maar dieper zat dan alleen verlangen. Ze had toegang gekregen tot delen van mij die ik lang verzwegen had, misschien ook voor mezelf. En ik liet haar binnen, bijna opgelucht.

‘Jij begrijpt mij,’ schreef ze op een avond. Drie woorden. En ze vielen niet zomaar in mijn inbox – ze drongen binnen in mijn hart als een waarheid waarop ik niet voorbereid was. Misschien was dat het: ik voelde me door Tiffany begrepen. Niet beoordeeld. Niet verantwoordelijk. Alsof ik, eindelijk, even gewoon mocht zijn wie ik was, zonder de rol die ik al jaren vervulde.

Maar onder die opluchting groeide ook de angst. De knagende twijfel. De spagaat waarin ik leefde, één been in een vertrouwde realiteit, het andere al wankelend in een wereld die ik niet kende maar onweerstaanbaar vond. Wat klein begon, had zich diep in mijn geweten genesteld. Ik raakte mezelf kwijt, en tegelijk vond ik daar iets terug waarvan ik dacht dat ik het verloren had: aandacht, verlangen en betekenis.

HOOFDSTUK 3

DE EERSTE INVESTERING

‘De mooiste list van de duivel is je overtuigen dat hij niet bestaat.’

Charles Baudelaire

In de weken die volgden, had ik geen idee dat iets duisters zich langzaam om mij heen aan het weven was.

Vier weken. Zo lang hadden Tiffany en ik al intens contact. Wat begon als een toevallige ontmoeting, was effectief uitgegroeid tot een dagelijkse gewoonte. Ze was er altijd. Of ik nu wakker werd of mijn dag afsloot, er was altijd een bericht van Tiffany. Haar aanwezigheid voelde als een houvast in mijn leven, een constante die ik steeds meer begon te waarderen.

We zaten midden in een gesprek over reizen toen ze plots een andere afslag nam.

‘Mag ik je iets vragen?’ schreef ze.

‘Ja,’ antwoordde ik.

Er volgde een korte pauze, alsof ze haar woorden zorgvuldig koos.

‘Wat vind jij eigenlijk van crypto? Ik scrolde gedachteloos verder door mijn telefoon, alsof ik de betekenis van haar woorden niet helemaal tot

me wilde laten doordringen. Tot dan toe waren onze gesprekken vooral persoonlijk geweest; het ging over leven, werk en relaties. Niet over geld. Niet op deze manier

‘Ik heb er niet veel verstand van,’ antwoordde ik. ‘Ik volg het een beetje, maar ik ben voorzichtig. Te veel onduidelijkheden op die markt.’

Een grijnzende emoji verscheen.

Daarna: ‘Snap ik. Maar weet je waarom traditionele banken zo hard ageren tegen digitale munten?’

‘Omdat het ongereguleerd is?’

‘Nee, Peter.’ Ze gebruikte zelden mijn voornaam. Maar als ze het deed, was het om nadruk te leggen. ‘Omdat het hun verdienmodel bedreigt. Dat is het échte probleem.’

Ik bleef stil. Ze ging verder.

‘Banken verdienen miljarden aan transactiekosten, rentemarges, verborgen kosten. Alles loopt via hen. Maar crypto – echte crypto – elimineert de tussenpersoon.’

‘Mensen krijgen controle over hun eigen geld,’ schreef ze. ‘Geen instellingen meer die bepalen of jij toegang krijgt. Geen wachttijden, geen bank die jouw keuzes beperkt. Alleen jij hebt toegang tot je geld, transparant en zonder tussenpersonen.’

Ik voelde me betrap in mijn eigen beperkte kennis. Er zat iets in haar toon dat zelfverzekerd was, overtuigend bijna. Niet opdringerig, maar helder.

‘Ik zie het anders,’ vervolgde ze. ‘Crypto is geen hype. Het is een beweging. Een stil verzet tegen financiële afhankelijkheid. Tegen systemen die bepalen wie krediet krijgt en wie niet.’

‘En jij?’ vroeg ze. ‘Geloof jij in dat soort vrijheid?’

Ik las haar woorden opnieuw. Ze klonken als een uitnodiging. Niet om zomaar geld te investeren, maar om deel uit te maken van iets groters. Van een alternatief verhaal. Van een visie op de toekomst.

En precies dat maakte het verleidelijk

Ze gaf voorbeelden om haar punt te versterken. In 2017 had Jamie

Dimon, ceo van JPMorgan Chase, bitcoin een 'fraude' genoemd. Toch bleek later dat zijn eigen bank stiekem in cryptovaluta investeerde. Grote financiële instellingen hadden officieel een afwijzende houding, maar achter de schermen probeerden ze manieren te vinden om alsnog van de technologie te profiteren.

Ze haalde ook het voorbeeld van El Salvador aan. Dit land had bitcoin als wettig betaalmiddel ingevoerd, wat direct op verzet van het IMF en de Wereldbank stuitte. Volgens hen was het een gevaarlijke zet die economische instabiliteit kon veroorzaken. Maar Tiffany zag dat anders. Volgens haar was het geen toeval dat instellingen die afhankelijk waren van traditionele financiële structuren tegen deze ontwikkelingen waren. Ze wilden controle behouden en digitale munten onttrokken zich aan die controle.

'Met crypto bepaal jij zelf hoe je met je geld omgaat,' zei Tiffany. 'Banken haten dat. Ze willen je afhankelijk houden van hun regels en kosten.'

Ik wierp op dat dat allemaal toch niet wettig kon zijn. Hoe kon een systeem dat banken omzeilde en zich aan geen enkele overheid hoefde te verantwoorden, legitiem zijn?

Tiffany had haar antwoord klaar. 'Wettig? Wie bepaalt wat wettig is? Banken en overheden willen ons laten geloven dat alleen hun systemen betrouwbaar zijn, maar kijk eens naar de financiële crises van de afgelopen decennia. De banken hebben zichzelf gered met belastinggeld, maar wie redt de gewone mensen? Cryptomunten geven mensen een alternatief.'

Ze wees op Venezuela, waar hyperinflatie de nationale munt had vernietigd. 'Daar gebruiken mensen bitcoin om te overleven, omdat hun eigen geld niets meer waard is. Wat is er onwettig aan financiële vrijheid?'

Ik begreep er eerlijk gezegd niet veel van. Maar ik wilde haar niet tegenspreken, deels omdat ik niet dom wilde overkomen en deels omdat haar passie me intrigeerde. Ze sprak met zoveel overtuiging dat ik het gevoel kreeg dat ik iets belangrijks miste.

Later die avond, na een reeks luchtige berichten over haar lunch met een vriendin in Knightsbridge, kwam er plots een wending in het gesprek.

‘Wil je iets geks horen?’ typte ze.

Ze wachtte even.

‘Ik heb de voorbije jaren een manier gevonden om mijn vermogen exponentieel te laten groeien.’

Ik grijnsde in mezelf. ‘Klinkt als het begin van een piramidespel.’

‘Haha, nee, echt niet,’ kwam het snel terug. ‘Dat dacht ik eerst ook. Maar toen begon ik het te begrijpen. En te voelen. Je weet toch dat ik al wat zaken doe in Londen, in retail. Dat draait goed. Maar dit... dit heeft alles veranderd.’

‘Wat precies?’

‘Crypto. En dan niet gokken op de hype, maar echt investeren. Geduldig, doordacht. Met de juiste begeleiding’

Ik tikte niets terug. Ze vulde zelf het stilgevalen scherm.

‘Ik begon klein. Mijn oom introduceerde me bij een financieel expert, iemand die gespecialiseerd is in cryptoportefeuilles. Eerst dacht ik: dit is te mooi om waar te zijn. Maar na drie maanden was mijn inleg verdubbeld. Na een jaar kon ik mijn winkels cash herfinancieren. Nu leef ik van de rente op mijn crypto-account. Mijn geld werkt voor mij.’

Ze voegde er nog aan toe: ‘Ik zou nu kunnen stoppen met werken, als ik wou. Maar ik ga verder, omdat ik hou van ondernemen. Zoals jij, denk ik.’

Ik las haar woorden opnieuw. Rente op crypto. Stoppen met werken. Geld dat zichzelf vermenigvuldigt. Een leven waarin niets meer moet.

‘En de vriendinnen waar je het weleens over hebt? Hoe staan zij hiertegenover?’ vroeg ik, oprecht nieuwsgierig.

‘Die heb ik meegenomen in mijn verhaal. Ze geloofden me eerst niet. Nu lachen ze daarom. Drie van hen hebben hun baan opgezegd. Eén reist nu de wereld rond. Een ander is haar droomboetiek gestart in Parijs. De derde zit met haar gezin in Bali. Wonen en werken onder de

zon, zonder stress. Allemaal begonnen ze met een kleine stap. Net als ik.'

Ik voelde een lichte spanning in mijn borst. Niet van angst, maar van iets wat er gevaarlijk veel op leek: verlangen.

'Ik deel dit niet met veel mensen,' schreef ze, 'maar ik heb bij jou het gevoel dat je het snapt. Jij denkt ook niet in beperkingen, maar in mogelijkheden.'

Ze wist precies wat ze deed. Geen verkoop, geen druk. Alleen een verhaal. Haar verhaal. Met zachte kracht uitgespeeld, alsof het vanzelf sprak.

En misschien was dat het ook: ze verkocht me niets. Ze liet me iets zien.

Iets wat ik ook had willen meemaken.

'Je hebt zoveel plannen,' zei ze. 'Waarom zou je jezelf beperken als je je dromen sneller kan realiseren?'

Ze wist precies hoe ze het moest brengen. Ze verbond het idee van investeren met mijn toekomstvisie. Mijn projecten in Spanje en Frankrijk, het tiny house dat ik wilde bouwen. De vrijheid die ik zocht.

Ik was aanvankelijk terughoudend. Ik wist niets over cryptomunten. Het leek me complex, risicovol en vooral iets waar ik me liever niet mee bezighield. Bovendien stond dit alles ver van mijn klassieke wereld.

'Ik wil je gewoon helpen,' verzekerde ze me. 'Ik heb het beste met je voor.'

Haar woorden klonken oprecht. Ze wilde geen geld van mij. Ze wilde enkel dat ik profiteerde van een kans die anderen niet zagen. Een unieke mogelijkheid, speciaal voor mij.

En zo kwam het dat ik voor het eerst besloot te investeren.

Tiffany stelde voor dat ik met een klein bedrag zou beginnen.

'Probeer het gewoon. Zie hoe het werkt. Duizend euro is niets vergeleken met wat je ermee kan verdienen.'

Het klonk redelijk. Ik kon het missen. En als het werkte, was het een slimme zet. Bovendien was ik niet de enige. Ze toonde me grafieken waarop je kon zien hoeveel haar vriendinnen verdiend hadden, met welke bedragen ze waren begonnen en hoe hun rendement groeide.

Ik argumenteerde dat dit alles vrij extreem was, maar toch wist ze mij te overtuigen.

Ik dacht aan mijn spaargeld. Aan de plannen die ik al zo lang uitstelde. Wat als dit echt was? Wat als ik voor één keer níét te laat was? Ik zou snelheid kunnen maken met de uitvoering van al mijn plannen.

Ik nam de sprong.

Maar wat ik niet wist, was dat het proces van het investeren van het eerste bescheiden bedrag een valstrik op zich was. Het was niet enkel het geld dat ik inlegde. Het was het vertrouwen dat ik ermee gaf.

Ik voelde dat ik een stap zette die niet meer terug te draaien was. Ik was over een lijn gegaan. Waarom, dat wist ik nog niet. En toch deed ik het.

Opgelicht

Wat als je op je 66ste binnen drie maanden alles verliest – al het spaargeld voor je pensioen, je huis, je partner en je zelfvertrouwen?

Opgelicht is het rauwe, waargebeurde verhaal van Peter Van Welden. Een ogenschijnlijk onschuldige WhatsApp-chat loopt uit op een geraffineerde fraude die hem stap voor stap meesleurt in een fuik van leugens, druk en dreigende deadlines. Hij ziet de signalen, maar wil te graag geloven dat het goedkomt. Tot hij met lege handen achterblijft – met een schaamte die nog pijnlijker is dan het financiële verlies.

Dit boek laat je van dichtbij ervaren hoe online manipulatie werkt en waarom ook slimme, succesvolle mensen erin trappen. Het onthult de psychologische tactieken van oplichters die zich zo geloofwaardig voordoen dat verlangen het telkens wint van wantrouwen. Tegelijk is *Opgelicht* een verhaal van veerkracht. Van vallen, opstaan en opnieuw durven vertrouwen. Lees het, leer ervan en deel het, voordat jij of iemand die je lief is in dezelfde val trapt.

Peter Van Welden

'Verplichte literatuur' Walter Damen

'Dit boek doet ertoe' Fransesca Vanthielen

'Meeslepend boek over onrecht en oplichting' Manu Keirse

'Een meesterwerk van manipulatie' Maria Genova

'Een akelig verhaal' Joris Luyendijk

